

литѣ — зимаѣ тая дума въ смисълъ на руското „знакоми“ — би ме много повече покъртыло, ако да не бъркаше едно нѣщо, едно нищо нѣщо, съвсѣмъ дребно... Какъ да ти кажъ — чувството, съзнанието за привичността, машиналността и истритостъта на тие дружелюбни отношения.

Тѣ обаче и такива бихъ гѣдѣличкали моята човѣшка суетность, безъ да удовлетворяватъ себелюбивото чувство у мене, ако да не вѣеше отъ тѣхъ такава монотония, такава безпощадна стереотипичность! Напримѣръ, азъ винаги знаѣ кой мой приятель какво има да ми каже, азъ прѣдусѣщамъ мислитѣ му, азъ даже ловѣ въ въздуха думитѣ му прѣди да е зиналъ да ги произнесе — тѣй редовно и безпогрѣшно тие мисли и тие думи и тие фрази се повтарятъ сѣ сжщитѣ при всѣка срѣща съ него. Моята увѣренность въ това отношение е тождова голѣма, щото и азъ си приготвямъ отговора въ устата, за да го кръстосамъ едноврѣменно съ неговия въпросъ, и никогашъ се не измамвамъ.

Ето господонъ Фжрковъ, които ме прѣсрѣща, съ леко ухилено лице, съ погледъ приятелски устременъ къмъ мене, съ своитѣ двѣ прави бръчки надъ носа — обикновенний знакъ на дружеско настроение, — азъ знамъ, о, азъ съмъ готовъ да се закълнѣ, че ще ми зададе тие два въпроса:

— „Какъ си?“

— „Добрѣ ли си?“ — „Добрѣ“ — „Слава Богу...“ му фърлямъ азъ краткитѣ и приготвени още отъ двайсетъ раскрача отговори.

Азъ съмъ увѣренъ, че Фжрковъ, като ми задава тие питанета, съвѣршено не мисли за здравето ми, нито го интересува то въ нѣщо; той даже не сѣща значението на въпроситѣ — още